
I

Většina lidí na cestování v čase nevěří, ale to neznamená, že mají pravdu.

Já s Kitty jsme byly moudřejší. Táta nám o cestování časem vyprávěl odmalička. Otázkou nebylo, jestli to funguje. Otázkou bylo jak.

Kitty byla moje nejlepší kamarádka. Byla přesně o tři měsíce starší a o tři centimetry větší než já. Zatímco já měla husté, tmavé vlasy do půlky zad, Kittyiny byly světlé a jemné jako pápěří. Měly jsme ale stejné oči – takový zvláštní odstín, jeden den se zdály hnědé, druhý do zelena. Oči jsme měly tak podobné, že to podle nás dokazovalo, že jsme klidně mohly být sestry.

Kitty ale ve skutečnosti žádné sourozence neměla. Rodiče ji neustále střežili jako oko v hlavě, takže jakmile mohla, chodila ke mně domů, aby se jich na chvíli zbavila. A tak se toho o cestování v čase dozvěděla úplně stejně jako já.

Ta myšlenka nás obě fascinovala. „Pověz nám o tom ještě,“ prosily jsme jednou ve středu večer mého tátu. „Pověz nám o tom, jak to funguje.“

„Vždyť víte, že jsou to tajné informace,“ varoval nás táta.

„To *víme*,“ potvrdila jsem.

„My to nikdy nikomu neřekneme, pane Bromley,“ slibovala Kitty. „I kdyby nás mučili.“

Můj mladší bráška Thomas zvedl oči od kresleného příběhu, který si na stole prohlížel. Zaujalo ho slovo „mučení“. „Ani kdyby vás celé dny a noci nenechali spát?“

„Ani tak,“ zavrtěla hlavou Kitty.

„Ani kdyby vám píchali jehly do očí?“ pokračoval Thomas.

Otrásla jsem se.

„Při večeři tohle asi není nejvhodnější téma,“ vložil se do toho táta.

Thomas pokrčil rameny a obrátil pozornost zpátky ke komiksu. Pokud se člověk zrovna nebavil o válce, tak ho to nezajímalo.

„Existují takové brány,“ začal táta a já s Kitty jsme se k němu okamžitě naklonily a rázem zapomněly na kapustičky na talíři. „Otevírají se náhodně a jen na chvíli. Ale pokud do té brány vstoupíte během těch pár sekund, co je otevřená, můžete cestovat časem a prostorem.“

„A jak ty brány vypadají?“ ptala se Kitty s vykulenýma očima. Tatínek nám je popisoval už mnohokrát, ale já s Kitty jsme

pořád nebyly dost spokojené - snad kdyby nám dal fotku. A možná ani pak ne.

„No, jako takové dveře,“ odpověděl tatínek a naznačil rukou jejich obrys. „Jen jsou celé třpytivé a měňavé. Připomínají zčeřený vzduch, jestli si to dokážete představit.“

Já ano. Naprosto přesně. Připadalo mi, že přesně vím, jak taková brána vypadá. Jen jsem si nebyla jistá, jestli je ta představa správná.

„Ale ty sám jsi ji nikdy *neviděl*, že ne?“ zajímalo mou patnáctiletou sestru Justýnu.

„To ne,“ přiznal táta. „Naprostá většina lidí v životě žádnou bránu nespatří. Není jich prostě moc, navíc jsou rozestě po všech kontinentech a stoletích, takže šance, že člověk na nějakou narazí, je mizivá.“

„Takže si to v podstatě vymýšlíš,“ prohlásila Justýna.

Zpražily jsme ji s Kitty pohledem.

„Člověk nemusí tu bránu vidět, aby věděl, že existuje,“ bránil se táta. „Molekuly taky nevidíme, přitom víme, že je jich svět plný. Ani supernovu člověk nemusí spatřit, ale ví se o ní. Věda to potvrzuje a já osobně věřím vědě víc než čemukoli, co náhodou zahlídnu těma svýma chabýma očima.“

Já s Kitty jsme tomu vážně příkyvovaly, zatímco Justýna jen pokrčila rameny, prostě teenagerka. „Vždyť jsi v životě ani *nepotkal* nikoho, kdo by nějakou bránu viděl,“ odsekla.

„Ale jistěže potkal,“ namítl táta. „Vždyť to víš, Justýno. Ří-

kal jsem ti přece o tom pánovi z Edinburghu, který bránu objevil ve svém obýváku.“

Sestra se zasmála. „A tys mu to věřil? Já teda ne.“

„Věřil, protože jsem se ho na to podrobně vyptával,“ vysvětloval táta, „a to, jak tu bránu popisoval, její tvar, konzistenci – bylo to úchvatné, to si prostě nemohl vymyslet.“

„Náhoda,“ pokrčila Justýna rameny.

Přesně jsem věděla, jak na to táta bude reagovat. A podle mě Justýna taky, jen chtěla tátu popíchnout. Odpověděl jí přesně, jak jsem čekala. „Když se něco zdá jako neuvěřitelná náhoda, musí si člověk uvědomit, že to možná vůbec náhoda *není*.“

Bylo to jeho oblíbené rčení.

„Je správné pochybovat, Justýno,“ pokračoval táta. „Všichni velcí badatelé pochybují. Proto jsou z nich taky vědci. Všechno jsou to jen teorie. Cestování v čase je teorie. Gravitace je teorie. Evoluce je teorie. Možná se jednoho dne ukáže, že nebyly správné, ale do té doby jsou pro nás tím nejlepším vysvětlením, co pro svět kolem máme.“

„Super,“ zamumlala Justýna a vrátila se ke čtení *svého* časopisu pod stolem.

V naší rodině si při večeři všichni četli. Vlastně jsme četli skoro pořád. Já měla na klíně *Malou princeznu* a měla jsem v plánu, jakmile taťka skončí s vyprávěním o cestování časem, přečíst si znovu (už po jedenácté) mou oblíbenou scénu, kdy Sára naštvě slečnu Minchinovou tím, že umí plynně francouz-

sky. *Malá princezna* je moje nejoblíbenější knížka. Půjčila jsem si jí z knihovny šestkrát za sebou, než jsem si z kapesného ušetřila na vlastní.

„Pane Bromley, a co uděláte, až jednou takovou bránu *opravdu* spatříte?“ zeptala se Kitty.

„Samozřejmě ji prozkoumám,“ řekl táta.

„Ale šel byste dovnitř?“ nedala se odbýt Kitty.

Zatajila jsem dech. Sama jsem se na to přímo zeptat bála, protože jsem si nebyla jistá, že bych unesla, co řekne. Chtěla jsem, aby řekl ne. Chtěla jsem, aby řekl *Ne*, zůstal bych tu se svou rodinou.

To neřekl. Ale neřekl ani, že by šel. „Kitty, musíš pochopit, že–“

„Catherine,“ přerušila ho. Justýna si odfrkla a hlasitě otočila stránku.

Kitty se ve skutečnosti jmenovala Catherine. Když jsme se ale poprvé skamarádily, byly jsme ještě miminka v kočárku a já nedokázala vyslovit „Catherine“. A tak jsem jí začala říkat „Kitty“ a to už jí zůstalo. Teď, když už nám bylo deset, měla Kitty strach, že je ta přezdívka moc dětská, takže chtěla, aby jí všichni říkali jejím skutečným jménem. „A navíc,“ upozornila mě před pár týdny, „s Catherine se dá dělat daleko víc věcí, můžeš to jméno různě zkracovat a upravovat. Zatímco s „Kitty“ neuděláš *vůbec* nic.“

Kitty měla totiž ráda slova, ze kterých se přehozením pís-

men dala tvořit slova nová, tedy anagramy. A čím byl takový anagram lepší, tím víc byla nadšená. Minulé Vánoce jsem jí pod stromeček dala o anagramech knížku a přišlo mi, že už je v tom lepší než sama autorka. Pořád vymýšlela nové a nové anagramy, které v knize chyběly.

Měla pravdu, ale já jsem jí stejně odmítala začít říkat Catherine. V našem ročníku byly ten rok ještě dvě další holky jménem Catherine, ale Kitty byla jediná.

Táta pokračoval ve vysvětlování. „Musíš pochopit, že pokud člověk vstoupí do takové brány, nemá vůbec ponětí, kam ho to zanes. Nebo do jaké *doby*. Mohl by se klidně ocitnout někde v džungli ve dvanáctém století. Nebo uprostřed Atlantiku v roce 2000. Ať už by ho to zaneslo kamkoli, existuje velká pravděpodobnost, že to nebude právě bezpečné.“

„Tady to taky není bezpečné,“ zašeptala jsem.

„Ale my jsme tu přece úplně v bezpečí, Lottie,“ usmál se táta.

A možná měl pravdu – obvykle totiž táta pravdu měl – ale já se *necítila* v bezpečí.

Válka už zuřila víc než rok a já si už málem nepamatovala, jaké to bylo předtím, když byl ještě mír. Francie v létě padla do rukou Hitlerovi a já měla každý den strach, že teď přijde na řadu Anglie. Premiér Churchill sice v rádiu tvrdil, že se nikdy nevzdáme – ale jak to mohl vědět? Luftwaffe, německé vzdušné síly, shazovaly na Londýn skoro každou noc bomby.